

## Bársony István

### MÁJUSBAN

Itt van az esztendő legszebb hónapja, a május. A virágban és illatban gazdag május, melyet annyira szeret mindenki, akinek öröme telik a természetben. Pedig kinek ne telnék? Nem is jó ember az, a ki nem érez gyönyört a sík mezőség növénydíszének láttára, meg mikor a bokrok szárnyas dalnokainak a hangversenyét hallja.

Íme, milyen bájos kép ez is, mely a természet egy májusi jelenetét mutatja be nektek, kis olvasóim. Fehér virággal telt bokor ágacsáján ül a pintyek fajához tartozó magtörő madár. Párja valahol a közelben rejtőzik, láthatatlanul; valószínűleg a fészken. A levegő olyan tiszta, olyan napsugaras; az ember szinte érzi a bokor virágaiból felszálló illatot. Ez az igazi tavasz, amikor már nem kell többet félni a zúzmarától, a zimankótól. Ez a májusi nap.

A kis szárnyas dalnokok legtöbbször május hónapban szaporítja meg faját, majd minden énekes madár fészkel ilyenkor, ennél fogva sohasem szorulnak szegények nagyobb védelemre, mint a tavasz e legszebb hónapjában. Aki ilyenkor üldözi, s elfogja őket, az talán egy egész családot pusztít el, mert bizony van fészke valahol a rabságba került kis énekesnek, a fészkekben tojás, vagy ki tudja, talán már kis madár is, amely azután anya, apa nélkül éhen vész, elpusztul. Látjátok, Ausztrália némely területeit, ahol dalos madár, nem igen volt, drága pénzen vett és nagy költséggel odaszállított ezernyi ezer apró énekessel népesítették be. Azóta ott is csattog a dal a bokrok közt s nem olyan néma a sűrűség, mint régente volt.

Hát még a növények! Micsoda remek kép egy mező májusban. Mintha színes bokréta volna az egész. Kivált a fehér meg a sárga virág a túlnyomó. Némely korai virág már el is hullatta szirmait, melyeket azonban seregestől követ a többi szép virág. A sárga békavirág néhol ellepi a mezőt; mellette sűrűsödik a fehér csillagvirág, meg a pásztortarsolyka; ott van a kakukkfű, lilás piros ajka mintha lélegzetével illatossá akarná tenni a környéket. A méh meglátogatja mindnyáját, összeszedi róluk a virágport s amint sorra kóstolgatja a mézet, egyikről a másikra viszi át a termékenyítő porszemeket. A mezőt májusban már a vadborsó piros virága is tarkítja, mely mellett ott van az oroszlánszáj, meg a bóbítás pitypang, mely most már fehér pehelykoronát rakott fel elhullott sárga levélkéi helyére. Azt a pelyhet úgy széthordja egy kis szél, hogy néha úgy tetszik, mintha a levegő tollal volna tele.

A dombok árnyékos oldalában szagos müge fehér morzsavirága ingerkedik szaglőérzékünkkel, a közelében levendulát és mentát is találhat, aki utána jár. A farkasalma szívlevelei közt sárga virág bimbója feslik, sárgán tündöklök a fényes szironták, csupa sárga a galaj, a rét szerény leánya, meg a fecskéfű. De a bokrok már nem ilyenek ám. A bokor virága többnyire fehér, például a galagonyáé, szederé stb. A som virága sárga, de az már a fához számít. Megemlítem még a hársfát is, melynek zöldessárga apró virága a legédesebb illatot árasztja, ami képzelhető. Mind, valamennyi a májusi pompa díszéhez tartozik.

Bizony, aki teheti, ne mulassza el jól megnézni májusban azt a remek szépséget, amit erdő, mező mutat. Kérje meg minden gyermek jó szüleit, tanítóit, hogy vezesse el oda, ahol megismerkedhetik a mezők színes köntösű lakóival. Hisz' nincs annál nemesebb öröm, mintha valaki minél jobban megbarátkozik a természettel. Ezt pedig alig tehetitek alkalmasabb időben, mint a legfőbb virágzás korszakában, a gyönyörű szép május hónapban.

(Az *Én Újságom*, 1890/19.)